

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1996-12

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Dossiernummer: **VB 96/12**

Uitspraak

in de zaak van

X

wonende te A
appellant van een uitspraak
van 27 juni 1996 van het
Veterinair Tuchtcollege (95/0100)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 27 juni 1996, aan partijen verzonden op 20 augustus 1996, de klacht van Y (hierna te noemen klager), dat appellant in de zorg die hij voor het aan hem ter keuring aangeboden paard diende te betrachten tekort is geschoten door een onjuist keuringsrapport op te maken, gegrondverklaard. Het Veterinair Tuchtcollege heeft naar aanleiding van deze klacht appellant een berisping als bedoeld in artikel 16, eerste lid, onder b, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990, gegeven.

Appellant heeft bij een op 18 oktober 1996 bij het Veterinair Beroepscollege ingekomen beroepschrift beroep ingesteld tegen voormelde beslissing.

Beklaagde heeft bij een op 17 december 1996 bij het Veterinair Beroepscollege ingekomen verweerschrift op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 22 januari 1997. Bij die gelegenheid hebben appellant en klager hun standpunten nader toegelicht. Appellant heeft ter zitting nog een verklaring overgelegd van prof. dr A. Barneveld van de Faculteit der Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht.

2. De vaststaande feiten

Het paard "Jill Sanders" is, in verband met de voorgenomen aankoop ervan door klager, door de verkoper aan appellant ter keuring aangeboden. Appellant heeft op 4 augustus 1995 een keuringsrapport uitgebracht waarin, voor zover hier van belang, de volgende bevindingen zijn neergelegd.

"spatproef L -/
R -/

Beoordeling van de röntgenfoto's

straalbeen	LV 2-3	RV 2-3
kootgewricht	LV 0-1	RV 0-1
sesambeenderen	LV 1	RV 1
spronggewricht	LA 1-2	RA 1

UITSLAG VAN HET KLINISCH ONDERZOEK	geen aanmerking
UITSLAG VAN HET RÖNTGENONDERZOEK	acceptabel; verhoogd risico;

CONCLUSIE: Positief eindoordeel."

Klager heeft na kennisneming van dit rapport het paard gekocht. Bij brief van 27 september 1995 is klager door zijn verzekeringsmaatschappij onder meer het volgende bericht:

"Schade t.g.v. of verband houdend met de hoefkatrollen en de spatplaats van het linker spronggewricht is van verzekering uitgesloten".

Klager heeft daarop een klacht tegen appellant ingediend bij het Veterinair Tuchtcollege. Naar aanleiding van de klacht is een deskundigenadvies uitgebracht door prof. dr K.J.Dik, voorzitter van de vakgroep radiologie van de Faculteit der Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht, waarvan de conclusie als volgt luidt:

"De linker sprong toont op de AP- en de APLO-opname vernauwing en verruwing van het gehele distale intertarsaalgewricht met neiging tot overbrugging aan laterale zijde. De zijdelingse opname toont dezelfde bemerkingen als rechtsachter. Ergo beiderzijds een licht spatbeeld met nadruk op links; rechts klasse 2-3, links klasse 3. Rechts tevens mogelijk een atypisch osteochondrotisch letsel."

Korte tijd na de aankoop is het paard kreupel geworden.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

5. In geschil is of beklaagde in de zorg die hij voor het aan hem ter keuring aangeboden paard "Jill Sanders" diende te betrachten tekort is geschoten door een onjuist keuringsrapport op te maken.

6. Alvorens aan de inhoud van de klacht toe te komen, ziet het College zich gesteld voor de vraag of de door klager geschetste feiten en omstandigheden kunnen leiden tot toepassing van artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990.

Dienaangaande overweegt het College als volgt.

Het opstellen van verklaringen omtrent de gezondheidstoestand van een dier moet worden aangemerkt als het uitoefenen van de diergeneeskunde als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Wet. Het opstellen van dergelijke verklaringen dient met een grote mate van zorgvuldigheid te geschieden, aangezien ten gevolge van een onjuiste verklaring omtrent de gezondheid van een dier, een gebruik van het dier kan worden gemaakt waarvoor het dier niet geschikt is. Hierdoor kan (ernstige) schade aan de gezondheid van het dier ontstaan. Gelet op de samenhang tussen verklaring en mogelijk toekomstig gebruik dient een door een diergeneeskundige onzorgvuldig opgestelde verklaring te worden aangemerkt als het op een zodanige wijze tekortschieten in hetgeen van hem als beoefenaar van de diergeneeskunde mag worden verwacht, dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren (ernstige) schade kan ontstaan.

Ten aanzien van het onderhavige geval stelt het College vast dat beklaagde ten onrechte aan het spronggewricht van het linker achterbeen de waardering 1/2 heeft toegekend. Het College neemt dit aan op grond van eigen waarneming, op grond van daartoe ingewonnen deskundig advies en op grond van hetgeen partijen hieromtrent over en weer hebben verklaard.

In zijn verweerschrift erkent beklaagde weliswaar een verkeerde waardering te hebben toegekend aan het spronggewricht van het linker achterbeen, doch stelt vervolgens dat dit niet noodzakelijkerwijs tot een ander eindoordeel had hoeven te leiden.

Het College kan beklaagde niet volgen in deze gedachtengang. Immers, de vermelding "verhoogd risico" kan, gelet op de inhoud van het rapport, niet anders dan op de door beklaagde met het cijfer 2/3 gewaardeerde toestand van het straalbeen slaan. Indien hierbij was gevoegd een juiste constatering ten aanzien van het sprongbeen, had beklaagde, mede gelet op het beoogde toekomstige gebruik van het paard een meer gereserveerd eindoordeel moeten geven en de keuringsverklaring moeten voorzien van nadere onderbouwing van het gegeven advies.

7. Het College komt dan ook tot het oordeel dat beklaagde een aanzienlijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Hierdoor is hij in zodanige mate tekort geschoten in hetgeen van hem als beoefenaar van de diergeneeskunde mag worden verwacht, dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade kan ontstaan. Het College oordeelt de klacht gegrond.

8. Ten aanzien van de op te leggen maatregel overweegt het College dat, gelet op het belang dat moet worden gehecht aan deugdelijke en zorgvuldig voorbereide verklaringen van dierenartsen ten aanzien van de gezondheidstoestand van een dier, en de schadelijke gevolgen voor de gezondheid van het dier die kunnen optreden wanneer als gevolg van een onzorgvuldig opgestelde verklaring een verkeerd gebruik van het dier wordt gemaakt, niet kan worden volstaan met een waarschuwing. Het College is van oordeel dat de maatregel van berisping dient te worden opgelegd.”

4. De grieven

Appellant heeft medegedeeld het niet eens te zijn met de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege en heeft daartegen -samengevat - de volgende grieven aangevoerd.

Ia. Appellant is het oneens met het oordeel van het Veterinair Tuchtcollege in overweging 5, dat de door klager geschetste feiten en omstandigheden kunnen leiden tot toepassing van artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990. Appellant is van mening dat genoemd artikel ten onrechte is toegepast.

Ib. Appellant is van mening dat geenszins aangetoond lijkt dat hij als beoefenaar van de diergeneeskunde zodanig te kort is geschoten dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren (ernstige) schade kan ontstaan.

II. Appellant is van mening dat er geen causaal verband is aangetoond tussen de onjuiste beoordeling in het keuringsrapport en de geconstateerde kreupelheid van het paard. Het Veterinair Tuchtcollege had volgens appellant in overweging 6 niet mogen stellen dat artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 van toepassing is.

III. Het keuringsrapport zou niet anders zijn geweest als het betreffende spronggewricht de beoordeling 2/3 zou hebben gekregen in plaats van de beoordeling 1/2. Het zou toch geluid hebben: “positief eindoordeel, verhoogd risico, maar acceptabel”. Appellant bestrijdt de mening van het Veterinair Tuchtcollege in overweging 6, laatste alinea, dat een juiste constatering ten aanzien van het spronggewricht zou hebben moeten leiden tot een meer gereserveerd eindoordeel gelet op het toekomstig gebruik van het paard en een nadere onderbouwing van het gegeven advies nodig zou zijn geweest.

IV. Appellant bestrijdt de mening van het Veterinair Tuchtcollege dat de maatregel van een berisping dient te worden opgelegd, aangezien hij van mening is dat sprake is van een licht verwijtbaar feit en niet van grove opzet.

5. Het verweer

Door en namens klager is hiertoe -samengevat - het volgende aangevoerd.

Klager zou nooit zijn overgegaan tot aanschaf van het betreffende paard, als het spronggewricht links achter in het keuringsrapport was beoordeeld met 2-3. Klager is van mening dat artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 door het Veterinair Tuchtcollege terecht van toepassing is verklaard. Als een keuringsrapport niet zorgvuldig is opgesteld, kan van het dier een gebruik gemaakt worden, waarvoor het niet geschikt is. Hierdoor kan schade aan de gezondheid van het dier ontstaan.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat er geen causaal verband is tussen de kreupelheid van het paard en de onjuiste beoordeling is klager van mening dat voor de toepassing van artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 geen daadwerkelijke schade vereist is.

Klager bestrijdt de mening van appellant dat de conclusie van het keuringsrapport niet veranderd zou zijn indien de foto juist was beoordeeld. Bij een juiste beoordeling van het spronggewricht had het eindoordeel minder positief moeten luiden en zou de uitslag van het röntgenonderzoek in ieder geval met "matig" zijn gewaardeerd. Er had dan een negatief keuringsadvies moeten worden gegeven.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. De eerste grief van appellant richt zich tegen het in overweging 6 neergelegde oordeel van het Veterinair Tuchtcollege, dat de door klager geschetste feiten en omstandigheden kunnen leiden tot toepassing van artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Op een dierenarts kunnen een of meer van de maatregelen, bedoeld in artikel 16, worden toegepast, indien:

a. hij door enig handelen of nalaten te kort schiet in de zorg die hij in zijn hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van een of meer dieren met betrekking tot welke zijn hulp is ingeroepen, wordt verleend of in geval van nood behoort te worden verleend;

b. hij op andere wijze in zodanige mate te kort schiet in hetgeen van hem als beoefenaar van de diergeneeskunde mag worden verwacht, dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade kan ontstaan."

2. Met het Veterinair Tuchtcollege is het Veterinair Beroepscollege van mening, dat het opstellen van verklaringen omtrent de gezondheidstoestand van een dier moet worden aangemerkt als het uitoefenen van de diergeneeskunde als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de uitoefening van de Diergeneeskunde 1990. De memorie van toelichting vermeldt met name ook dat een keuringsdierenarts, wanneer hij dieren van anderen behandelt, dient te worden aangemerkt als een beoefenaar van de diergeneeskunde.

3. Anders dan het Veterinair Tuchtcollege is het Veterinair Beroepscollege van oordeel dat zich in dit geval niet de situatie, omschreven in voormeld artikel 14, aanhef en onder b voordeed. Te dien aanzien wordt het volgende overwogen.

4. Het Veterinair Beroepscollege stelt naar aanleiding van grief I onder b voorop, dat het opstellen van verklaringen ten aanzien van de gezondheidstoestand van een dier uiterst zorgvuldig dient te geschieden, zoals het Veterinair Tuchtcollege terecht heeft overwogen. Door een onjuist opgesteld rapport kan immers schade aan het betreffende dier of de betreffende dieren worden toegebracht. Het bepaalde in artikel 14 onder b

betreft evenwel niet de zorg voor een of meer dieren in het bijzonder, maar de zorg voor de gezondheid van dieren in zijn algemeenheid. Een enkele misslag bij het opstellen van een keuringsrapport met betrekking tot een of meer dieren zal in het algemeen niet op zichzelf ernstige schade aan de gezondheidszorg voor dieren veroorzaken. Daarvan zou echter wel sprake kunnen zijn, als zulks stelselmatig gebeurt, waardoor bij het publiek wantrouwen ten aanzien van keuringsrapporten van dierenartsen zou worden gewekt.

5. In het onderhavige geval heeft appellant, zoals hij ook zelf niet uitsluit, een beoordelingsfout gemaakt ten aanzien van een onderdeel van het keuringsrapport door aan het spronggewricht van het linkerachterbeen de waardering 1-2 toe te kennen. Hoezeer ook een keuringsdierenarts de zorgvuldigheid ten aanzien van dergelijke verklaringen dient te betrachten, het Veterinair Beroepscollege is van oordeel, dat, ook al zou sprake zijn van een verwijtbaar handelen of nalaten van appellant, niet gezegd kan worden dat daardoor ernstige schade voor de gezondheidszorg voor dieren zou kunnen ontstaan, in de zin van art. 14, aanhef en onder b, van de Wet. Daarvan zou, als hiervoor overwogen, sprake kunnen zijn indien zulk handelen of nalaten stelselmatig zou zijn voorgekomen, waarvan in het onderhavige geval echter niet is gebleken.

Het Veterinair Tuchtcollege heeft dan ook ten onrechte artikel 14, aanhef en onder b, aan de bestreden beslissing ten grondslag gelegd. Grief I onder b van appellant treft derhalve doel en de bestreden beslissing kan mitsdien niet in stand blijven.

6. Met betrekking tot grief I onder a van appellant overweegt het Veterinair Beroepscollege voorts als volgt. In de gegeven omstandigheden van de onderhavige zaak is het bepaalde van artikel 14, aanhef en onder a, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 van toepassing, wanneer de vastgestelde, niet betwiste feiten tot het oordeel leiden dat appellant op enige wijze te kort geschoten is ten aanzien van het betrokken dier, waarvoor zijn hulp is ingeroepen. Grief I onder a van appellant dient derhalve te worden verworpen. Hieronder zal het Veterinair Beroepscollege nader bezien in hoeverre appellant inderdaad tekort is geschoten, als in artikel 14, aanhef en onder a van de Wet bedoeld.

7. Voor toepassing van artikel 14, aanhef en onder a, is niet vereist, dat van een te kort schieten in de zorg voor het dier pas sprake is, als de schade zich ook werkelijk heeft voorgedaan. Terecht overweegt het Veterinair Tuchtcollege (overweging 6) dat ten gevolge van een onjuiste verklaring omtrent de gezondheid van een dier een gebruik van het dier kan worden gemaakt waarvoor het niet geschikt is. Het bestaan van causaliteit tussen de later opgetreden kreupelheid van het paard en de onjuiste beoordeling in het keuringsrapport is dan ook geen voorwaarde voor het aanwezig achten van een te kort schieten in de zorg voor het dier.

Deze (tweede) grief van appellant faalt derhalve.

8. Met betrekking tot de derde grief wordt overwogen dat, gelet op de verklaringen van de terzake geraadpleegde radiologen en hetgeen door appellant zelf daarover is opgemerkt, appellant geacht moet worden een beoordelingsfout te hebben gemaakt door aan het spronggewricht van het linkerachterbeen de waardering 1-2 toe te kennen. Met het Veterinair Tuchtcollege is het Veterinair Beroepscollege voorts van oordeel dat, indien een juiste beoordeling had plaatsgevonden, appellant een meer gereserveerd eindoordeel had moeten geven en de keuringsverklaring had moeten voorzien van nadere onderbouwing respectievelijk nuancering van het gegeven advies.

9. Zoals appellant ook zelf heeft aangegeven, dient de arts die paarden keurt, bij de keuring in acht te nemen het doel waarvoor het paard zal worden gebruikt. In het on-

derhavige geval ging het om een springpaard voor sportgebruik, zoals appellant wist of behoorde te weten.

10. Zoals appellant tijdens de procedure in beroep heeft erkend, heeft hij een verwijtbaar feit begaan door aan het spronggewricht van het linkerachterbeen de waardering 1-2 toe te kennen, in plaats van 2-3. Daar blijktens het door appellant afgegeven keuringsrapport het straalbeen een (LV en RV) op 2-3 was beoordeeld, had hij bij een dergelijke rapportage zijn Conclusie "positief eindoordeel" nader moeten nuanceren, nu het ging om een springpaard voor sportgebruik en het in het gegeven geval geenszins viel uit te sluiten dat de verzekeraar op grond van een zodanig strengere keuringsuitslag geen volledige dekking voor het paard zou bieden en de potentiële koper onder die omstandigheden alsnog zou afzien van de koop. Daaraan kan niet afdoen de op zichzelf positieve indruk die het paard bij het algemeen en klinisch onderzoek tijdens de keuring op appellant heeft gemaakt.

11. Weliswaar zal bij het keuren van paarden, als in het onderhavige geval aan de orde, voor de keurende dierenarts een zekere beoordelingsmarge bestaan, echter het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat de klacht van klager in dien zin gegrond is dat appellant in deze zaak die beoordelingsmarge heeft overschreden. Gelet op hetgeen hierboven is overwogen is het Veterinair Beroepscollege van oordeel dat aan appellant de maatregel van waarschuwing moet worden opgelegd, in de zin van art. 16, lid 1 onder a van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990.

12. Uit het bovenoverwogene volgt dat het beroep in zoverre gegrond is dat doel treft de vierde grief van appellant dat de maatregel van berisping welke het Veterinair Tuchtcollege hem heeft opgelegd, te dezen een te zware maatregel is. De beroepen uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege kan derhalve ook op deze grond niet in stand blijven en dient te worden vernietigd. Het Veterinair Beroepscollege zal zelf de zaak afdoen.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat de in beroep bestreden beslissing niet in stand kan blijven en derhalve dient te worden vernietigd. Het Veterinair Beroepscollege zal zelf de zaak afdoen op na te melden wijze.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

--verklaart het beroep gegrond in de voege als voormeld.

--vernietigt de beroepen uitspraak voorzover de daarbij opgelegde maatregel in de zin van artikel 16 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 is gegrond op artikel 14, aanhef en onder b van deze Wet.

--vernietigt de uitspraak, waarvan beroep, voorzover strekkende tot oplegging van de maatregel van berisping, in de zin van art. 16, lid 1 onder b van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990.

--legt appellant de maatregel van waarschuwing op, in de zin van art. 16, lid 1 onder a van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 en verstaat dat deze maatregel is gegrond op artikel 14, aanhef en onder a van deze Wet.

--bevestigt deze uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege voor het overige.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mw mr C.M.Wolters, mr H.C. Cusell, drs C.J.M.Manders (dierenarts) en drs G.H. van der Wal (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M.Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 6 maart 1997 door de voorzitter.

Secretaris

Voorzitter